

ČESKÁ REPUBLIKA

USNESENÍ

Ústavního soudu

Ústavní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Ludvíka Davida, soudkyně zpravodajky Kateřiny Šimáčkové a soudce Vojtěcha Šimíčka o ústavní stížnosti stěžovatelky **Citibank N.A., London Branch**, se sídlem Citigroup Centre, Canada Square, Canary Wharf, Londýn, Spojené království, zastoupené JUDr. Ing. Petrem Přecechtělem, advokátem, se sídlem Klimentská 1207/10, Praha 1, proti usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 6. 2. 2018 č. j. 4 VSOL 1187/2017-B-377 a rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě o nepřiznání hlasovacího práva stěžovatelce přijatého na schůzi věřitelů konané dne 24. 8. 2017 ve spojení s usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 11. 10. 2017 č. j. KSOS 25 INS 10525/2016-B-357, spojené s návrhem na zrušení § 350 odst. 1 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění pozdějších předpisů, takto:

Ústavní stížnost a návrh s ní spojený se odmítají.

Odůvodnění:

1. Ústavní stížností se stěžovatelka domáhá zrušení v záhlaví označených rozhodnutí Vrchního soudu v Olomouci a Krajského soudu v Ostravě, kterými podle ní byla porušena její ústavně zaručená práva, a to právo na spravedlivý proces a soudní ochranu, právo vlastnit majetek a právo na účinný právní prostředek nápravy, dle čl. 11 odst. 1 a čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále též jen „Listina“), čl. 4 Ústavy České republiky, čl. 6 a čl. 13 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále též jen „Úmluva“) a čl. 1 Protokolu č. 1 k Úmluvě. Současně stěžovatelka navrhla zrušení § 350 odst. 1 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění pozdějších předpisů. Dále stěžovatelka navrhla odložit vykonatelnost napadených usnesení Vrchního soudu v Olomouci a Krajského soudu v Ostravě.

2. Stěžovatelka je účastnicí insolvenčního řízení ve věci dlužníka OKD, a.s., které je vedeno u Krajského soudu v Ostravě. Insolvenční řízení bylo zahájeno dne 3. 5. 2016 na návrh dlužníka; stěžovatelka do něj následně přihlásila nezajištěné a nepodmíněné pohledávky v celkové výši 10.151.307.023,50 Kč (což představuje více než 50 % celkové výše všech pohledávek přihlášených do insolvenčního řízení). Usnesením krajského soudu ze dne 9. 5. 2016 byl zjištěn úpadek dlužníka; usnesením krajského soudu ze dne 12. 8. 2016 byla povolena reorganizace dlužníka. Předtím dne 10. 8. 2016 byly na přezkumném jednání popřeny pohledávky stěžovatelky, co do pravosti i co do výše, ze strany dlužníka i insolvenčního správce. Nato stěžovatelka žalobou ze dne 9. 9. 2016 zahájila incidenční spor k určení pravosti i výše svých pohledávek, který dosud probíhá a nebylo v něm vydáno meritorní rozhodnutí.

3. Dne 24. 8. 2017 se u krajského soudu konala schůze věřitelů, na níž byl projednán reorganizační plán předložený dlužníkem a bylo hlasováno o jeho přijetí. Stěžovatelka v předstihu navrhla, aby jí bylo na této schůzi věřitelů přiznáno hlasovací právo; schůze věřitelů jí ho ovšem nepřiznala a následně tak neučinil ani krajský soud jako insolvenční soud. Toto rozhodnutí krajský soud odůvodnil skutečností, že stěžovatelčina pohledávka byla popřena insolvenčním správcem i dlužníkem a nyní je veden incidenční spor, v němž dosud nebylo zahájeno dokazování a výsledek sporu lze obtížně odhadnout. Krajský soud proto přihlédl i ke stanovisku přítomných věřitelů, z nichž nikdo nenavrl, aby stěžovatelce bylo hlasovací právo přiznáno. Následně bylo na schůzi věřitelů hlasováno o přijetí organizačního plánu, pro což se vyslovily všechny skupiny věřitelů vyjma skupiny č. 5, zahrnující jediného akcionáře dlužníka; zaprotokolováno bylo, že pokud by stěžovatelka byla oprávněna hlasovat, hlasovala by proti přijetí reorganizačního plánu. Usnesením ze dne 11. 10. 2017 napadeným ústavní stížností krajský soud schválil reorganizační plán dlužníka ve znění ze dne 30. 6. 2017, poté, co ověřil, že jsou splněny podmínky pro jeho schválení (§ 348 insolvenčního zákona), včetně toho, že předloženým reorganizačním plánem dlužník nesleduje nepoctivý záměr. Krajský soud reagoval i na stěžovatelčiny námitky vůči předloženému reorganizačnímu plánu. Mimo jiné neshledal, že by ten byl v rozporu s vnitrostátním ani s evropským právem; připomněl, že dlužník měl k dispozici jedinou relevantní nabídku umožňující sestavit reorganizační plán (naopak nabídka společnosti Alcentra, kterou podporovala i stěžovatelka, nesplňovala dvě základní podmínky, proto byla odmítnuta); na základě znaleckého posudku shledal, že řešení úpadku dlužníka reorganizací je pro věřitele výhodnější než prohlášení konkurzu; konstatoval, že reorganizační plán celkově zajišťuje rovné zacházení s každou zjištěnou pohledávkou v rámci každé skupiny věřitelů a je ke všem skupinám věřitelů spravedlivý. Závěrem krajský soud též podotkl, že v daném případě byl zcela zřejmý společný zájem věřitelů (pro schválení reorganizačního plánu), naopak odlišné stanovisko (a preferenci řešení úpadku konkurzem) prosazovala pouze stěžovatelka, shodně se společností Alcentra a akcionářem dlužníka, u kterýchžto tří subjektů je zřejmá propojenost. Reorganizační plán mimoto podpořili též insolvenční správce a Krajské státní zastupitelství v Ostravě.

4. Popsané usnesení krajského soudu stěžovatelka napadla odvoláním, které bylo odmítnuto usnesením Vrchního soudu v Olomouci ze dne 6. 2. 2018 napadeným ústavní stížností, jako odvolání podané osobu neoprávněnou. Zároveň k odvolání akcionáře dlužníka (zahrnujícímu v podstatě tytéž odvolací námitky, jak proti samotnému schválení reorganizačního plánu, tak proti nepřiznání hlasovacího práva stěžovatelce)

bylo tímž usnesením vrchního soudu dotčené usnesení krajského soudu potvrzeno. Podle vrchního soudu stěžovatelka nebyla oprávněna podat odvolání proti napadenému usnesení krajského soudu, neboť podle § 350 odst. 1 insolvenčního zákona proti rozhodnutí o schválení reorganizačního plánu mohou podat odvolání jen ti věřitelé, kteří hlasovali pro jeho odmítnutí; stěžovatelce však hlasovací právo přiznáno nebylo (přitom okruh takto aktivně legitimovaných není rozšířen ani prostřednictvím § 52 odst. 4 insolvenčního zákona). K námitkám druhého, oprávněného odvolatele se pak vrchní soud zabýval i rozhodnutím o nepřiznání hlasovacího práva stěžovatelce; neshledal však žádné pochybení krajského soudu. Rozhodnutí bylo odůvodněno, přičemž již ze samotného návrhu stěžovatelky na přiznání hlasovacího práva vyplývala složitost právního posouzení existence jejích pohledávek a nebylo možno předjímat výsledek incidenčního sporu; navíc hlasovací právo neměli ani ostatní věřitelé s popřenými pohledávkami. Vrchní soud se rovněž ztotožnil s hodnocením krajského soudu o splnění všech zákonných podmínek pro schválení reorganizačního plánu.

5. Rozhodnutí krajského soudu o nepřiznání hlasovacího práva, usnesení krajského soudu o schválení reorganizačního plánu a navazující usnesení vrchního soudu stěžovatelka považuje za protiústavní a rozporná s judikaturou Ústavního soudu. Rozhodnutí o nepřiznání hlasovacího práva podle ní nebylo náležitě a dostatečně odůvodněno (srov. nálezy Ústavního soudu sp. zh. III. ÚS 1824/13, sp. zn. II. ÚS 529/13, sp. zn. III. ÚS 1606/13 a sp. zn. IV. ÚS 2372/11), naopak je zcela nepřezkoumatelné a vůbec nereaguje na její argumentaci obsaženou v návrhu na přiznání hlasovacího práva (včetně upozornění, že stěžovatelka představuje největšího přihlášeného věřitele, přičemž nelze připustit, aby celé insolvenční řízení proběhlo bez její možnosti jakkoli toto řízení ovlivnit a aby jen nakonec, po uznání svých pohledávek soudem, byla „postavena před hotovou věc“). Mimoto stěžovatelka podkládá popření jejích pohledávek vůbec za účelové a svévolné, i s ohledem na skutečnost, že dlužník na pohledávky stěžovatelky jako věřitelky odkazoval i v insolvenčním návrhu, dlouhodobě je eviduje ve svém účetnictví a uvádí i ve svých výročních zprávách; nadto podle ní v incidenčním řízení již byla existence jejích pohledávek s velkou mírou pravděpodobnosti osvědčena jí předloženými důkazy. Dále stěžovatelka kritizuje celý nabídkový proces zorganizovaný dlužníkem (reorganizace má být provedena prodejem majetkové podstaty dlužníka), jenž pokládá za nezákonný, nestandardní a netransparentní, zejména pak odmítnutí nabídky společnosti Alcentra, jež nabídla nejvyšší částku, několikanásobně vyšší oproti částce, za niž má být majetek nakonec prodán společnosti Prisko, vlastněné státem. Samotný reorganizační plán i jeho schválení stěžovatelka rovněž pokládá za nezákonné, a to z více důvodů, zmíněných již v řízení před obecnými soudy. Závěrem stěžovatelka navrhla odložení vykonatelnosti napadených usnesení o schválení reorganizačního plánu a usnesení o odvolání a zároveň požádala o přednostní pojednání své ústavní stížnosti.

6. Stěžovatelka rovněž kritizuje odmítnutí svého odvolání ze strany vrchního soudu, poukazujíc na jeho rozpor se závěrem Ústavního soudu vyjádřeným v jeho usnesení v předcházející věci stěžovatelky. V případě, že by ale rozhodnutí vrchního soudu bylo správné, považuje stěžovatelka za protiústavní ustanovení § 350 odst. 1 insolvenčního zákona, umožňující podat odvolání proti rozhodnutí o schválení reorganizačního plánu jen těm věřitelům, kteří hlasovali pro jeho odmítnutí, nikoliv těm, kdo z důvodu

nepřiznání hlasovacího práva podle § 51 odst. 1 insolvenčního zákona vůbec nemohli hlasovat. Stěžovatelka tedy navrhuje zrušení daného ustanovení.

7. Ústavní soud konstatuje, že obdobnou ústavní stížnost, směřující proti rozhodnutí o nepřiznání hlasovacího práva a usnesení o schválení reorganizačního plánu, stěžovatelka podala již dne 11. 12. 2017. Tato ústavní stížnost byla odmítnuta jako nepřípustná usnesením sp. zn. III. ÚS 3849/17 ze dne 30. 1. 2018 (všechna rozhodnutí Ústavního soudu citovaná v tomto usnesení jsou dostupná na <http://nalus.usoud.cz>), a to s ohledem na stěžovatelkou podané odvolání tehdy projednávané u vrchního soudu.

8. Ústavní soud zvážil obsah ústavní stížnosti a napadených rozhodnutí Vrchního soudu v Olomouci a Krajského soudu v Ostravě, jakož i dokumentů a listin zveřejněných v insolvenčním rejstříku ve věci dlužníka (sp. zn. KSOS 25 INS 10525/2016, vedená u Krajského soudu v Ostravě; veřejně dostupné z: <https://isir.justice.cz/isir/common/index.do>) a dospěl k závěru, že ústavní stížnost je zčásti nepřípustná a zčásti zjevně neopodstatněná.

9. Pokud jde o přípustnost ústavní stížnosti, Ústavní soud konstatuje, že tuto nezpochybňuje z důvodu odmítnutí stěžovatelčina odvolání jako podaného osobou zjevně neoprávněnou, a to s ohledem na ujištění obsažené v jeho předchozím usnesení sp. zn. III. ÚS 3849/17, totiž že v případě nevyhovění stěžovatelčinu odvolání jí bude případně k dispozici nová ústavní stížnost, jíž bude moci napadnout i rozhodnutí napadená dotčenou ústavní stížností, tj. rozhodnutí krajského soudu o nepřiznání hlasovacího práva a jeho usnesení o schválení reorganizačního plánu. Za specifických okolností posuzovaného případu (zejména vzhledem k předchozímu usnesení sp. zn. III. ÚS 3849/17 a k obsahu usnesení vrchního soudu, viz i dále) Ústavní soud nepřistoupil ani k odmítnutí ústavní stížnosti pro nepřípustnost z důvodu (teoretické) možnosti podání žaloby pro zmatečnost dle § 229 odst. 4 občanského soudního řádu (byť využití této možnosti zůstává na uvážení stěžovatelky).

10. Ústavní soud nicméně shledal ústavní stížnost nepřípustnou v části napadající přímo rozhodnutí o nepřiznání hlasovacího práva. Na toto rozhodnutí krajského soudu se totiž úplatní závěry vyplývající ze stanoviska pléna sp. zn. Pl. ÚS-st. 41/15 ze dne 21. 4. 2015 (ST 41/77 SbNU 963), podle nichž není podmínka přípustnosti ústavní stížnosti splněna, pokud tato směřuje proti rozhodnutí insolvenčního soudu, kterým bylo rozhodnuto o hlasovacím právu přihlášeného věřitele na schůzi věřitelů (§ 51 odst. 1 a 3 insolvenčního zákona). Ústavnímu soudu tedy nezbylo než podanou ústavní stížnost v části směřující proti rozhodnutí krajského soudu o nepřiznání hlasovacího práva stěžovatelce přijatého na schůzi věřitelů konané dne 24. 8. 2017 posoudit jako nepřípustnou dle § 75 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Ústavním soudu“) a jako takovou ji podle § 43 odst. 1 písm. e) zákona o Ústavním soudu odmítnout. Tento závěr nicméně neznamená, že by zmíněné rozhodnutí krajského soudu nebylo před Ústavním soudem přezkoumatelné; k přezkumu ovšem dochází v rámci přezkumu navazujícího usnesení o schválení reorganizačního plánu (srov. stanovisko pléna sp. zn. Pl. ÚS-st. 41/15, bod 11).

11. Ústavní soud tedy konstatuje, že v části napadající rozhodnutí krajského soudu o schválení reorganizačního plánu a rozhodnutí vrchního soudu o odvolání je ústavní stížnost přípustná a splňuje i další formální náležitosti a požadavky pro své projednání. Ústavní soud ji nicméně shledal zjevně neopodstatněnou ve smyslu § 43 odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu. Uvedené ustanovení umožňuje Ústavnímu soudu v zájmu racionality a efektivity řízení o ústavní stížnosti odmítnout podání, u kterého je bez jakýchkoli důvodných pochybností a bez nutnosti dalšího podrobného zkoumání zřejmé, že mu nelze vyhovět.

12. Ústavní soud opakuje, že podle čl. 83 Ústavy České republiky je soudním orgánem ochrany ústavnosti, není tedy součástí soustavy obecných soudů a není ani povolán k instančnímu přezkumu jejich rozhodnutí. Směřuje-li ústavní stížnost proti rozhodnutí soudu vydanému v soudním řízení, není samo o sobě významné, je-li namítána jeho věcná nesprávnost. Pravomoc Ústavního soudu je založena výlučně k přezkumu rozhodnutí z hlediska dodržení ústavněprávních principů, tj. zda v řízení nebo v rozhodnutí jej završujícím nebyly porušeny ústavními předpisy chráněné práva a svobody účastníka řízení, zda řízení bylo vedeno v souladu s ústavními principy a zda je lze jako celek pokládat za spravedlivé. Takové pochybení ústavněprávní relevance v napadených rozhodnutích v nynějším případě Ústavní soud neshledal.

13. Pokud jde o rozhodnutí krajského soudu o stěžovateli hlasovacím právu, jež předcházelo napadeným usnesením, Ústavní soud připomíná, že ve své dosavadní judikatuře [srov. např. nález sp. zn. IV. ÚS 2372/11 ze dne 3. 9. 2012 (N 146/66 SbNU 219) a nález sp. zn. III. ÚS 1824/13 ze dne 26. 6. 2014 (N 132/73 SbNU 971)] formuloval ústavněprávní požadavky ve vztahu k takovým rozhodnutím insolvenčního soudu podle § 51 odst. 1 insolvenčního zákona, vyplývající z ústavně zaručeného právu na soudní ochranu. Takové rozhodnutí musí být řádně odůvodněno z důvodu požadavku přezkoumatelnosti a vyloučení prostoru pro libovůli soudu, což platí tím spíše, když samotní věřitelé na podporu přiznání hlasovacích práv dotčenému věřiteli argumentují; soud se s touto argumentací musí vypořádat. Racionálně akceptovatelným odůvodněním nepřiznání hlasovacích práv věřitelům není argumentace, podle níž (ne)přiznáním hlasovacího práva by soud zcela fakticky popřel či anuloval výsledky přezkumného jednání a důvody, pro které správce popřel pohledávky. Naopak samotné ústní odůvodnění rozhodnutí o nepřiznání hlasovacích práv věřitelům protiústavní stav nezakládá, splňuje-li výše uvedené požadavky. Také platí, že k otázce dostatečného odůvodnění takového rozhodnutí insolvenčního soudu je nutno přistupovat s přihlédnutím ke zvláštní povaze insolvenčního řízení; na povinnost soudce ústně vydaná usnesení náležitě odůvodnit je nutno klást odlišné nároky než na rozhodnutí odůvodněná písemně; v rámci rozhodnutí vydaných v průběhu schůze věřitelů má totiž soudce omezený prostor pro podání vyčerpávajícího odůvodnění (srov. usnesení sp. zn. II. ÚS 1740/16 ze dne 7. 11. 2017).

14. Ústavní soud shledal, že v nyní posuzovaném případě rozhodnutí krajského soudu o stěžovateli hlasovacím právu hranici neústavnosti nepřekročilo, byť jeho odůvodnění je velmi stručné a bylo by záhodno je rozvést více. Krajský soud nicméně uvedl základní důvody pro své rozhodnutí (které byly později potvrzeny i vrchním soudem, k námitkám oprávněného odvolatele), to tak není nepřezkoumatelné; krom toho nelze neopomenout ani skutečnost, že na podporu stěžovatelčina hlasovacího práva

se nevyjádřil žádný z ostatních věřitelů, naopak všichni hlasovali proti přiznání hlasovacího práva či se tohoto hlasování zdrželi. Podle Ústavního soudu rovněž není prima facie zřejmé, že by samo popření stěžovatelčiných přihlášených pohledávek bylo účelové, jakož ani to, jak dopadne dané incidenční řízení. Celkově Ústavní soud nepokládá nepřiznání hlasovacího práva stěžovatelce za procesně nespravedlivé a neústavní. Obdobně nebyly shledány ani jiné ústavní vady postupu předcházejícímu rozhodnutí krajského soudu o schválení reorganizačního plánu; Ústavní soud v tomto ohledu podotýká, že stěžovatelce byl na dotčené schůzi věřitelů dne 24. 8. 2017 poskytnut široký prostor k vyjádření, námitkám a dotazům na dlužníka, na které všechny bylo z jeho strany reagováno (přitom následně žádný z hlasujících věřitelů, s jedinou výjimkou akcionáře dlužníka, nehlasoval proti přijetí reorganizačního plánu). Nad rámec uvedeného se podotýká, že insolvenční zákon předvídá možnost schválení reorganizačního plánu i za situace, kdy s ním ne všechny skupiny věřitelů souhlasí (§ 348 odst. 2), což ostatně nastalo i v dotčené insolvenční věci (pro nesouhlas akcionáře dlužníka tvořícího skupinu věřitelů č. 5).

15. Pokud pak jde o další stěžovatelčiny námitky vůči samotnému schválení reorganizačního plánu, Ústavní soud konstatuje, že ty představují pouhou polemiku s podrobným odůvodněním rozhodnutí o schválení reorganizačního plánu, jakož i potvrzujícího rozhodnutí vrchního soudu co do splnění všech zákonných podmínek pro schválení reorganizačního plánu. Krajský soud – a nakonec i vrchní soud – se zevrubně zabývaly všemi stěžovatelkou předloženými námitkami proti reorganizačnímu plánu a na ně ve svých rozhodnutích reagovaly (včetně námitek k postupu v nabídkovém procesu, údajnému obcházení věřitelského výboru, střetu zájmů a personálnímu propojení mezi společností Prisko a dlužníkem, tedy argumentace k tvrzenému nepoctivému záměru sledovanému dlužníkem; argumentace k rozporu reorganizačního plánu s evropským právem; i argumentace k budoucímu uspokojení věřitelů a údajné menší výhodnosti daného řešení oproti možnosti konkurzu). Ústavní soud opakovaně připomíná, že výklad i aplikace podústavních právních předpisů při řešení konkrétních případů jsou záležitostmi obecných soudů; Ústavní soud nevystupuje jako další instance v soudním řízení a není povolán k ochraně „běžné“ zákonnosti, nýbrž ústavnosti. Navíc právo na soudní ochranu a spravedlivý proces není právem na úspěch ve vlastní věci, ba nejde ani o „materiální“ spravedlnost řízení, ale o jeho „procesní“ spravedlnost. V daném případě přitom její porušení nebylo shledáno; stěžovatelka měla možnost se v řízení vyjádřit a všechny její relevantní argumenty byly řádně vypořádány v podrobném, přehledném, srozumitelném a celkově ústavně konformním odůvodnění usnesení krajského soudu, respektive fakticky i v odůvodnění usnesení vrchního soudu

16. Konečně pokud stěžovatelka brojí též proti odmítnutí svého odvolání vrchním soudem, Ústavní soud neshledal protiústavnost ani v tomto rozhodnutí, a to ani s ohledem na své předchozí posouzení obsažené v usnesení sp. zn. III. ÚS 3849/17. Vrchní soud svůj závěr a provedený výklad ustanovení § 350 odst. 1 insolvenčního zákona (okruhu osob oprávněných podat odvolání proti rozhodnutí o schválení reorganizačního plánu) odůvodnil; nadto v posuzovaném případě nelze specificky přehlédnout, že stěžovatelčiny odvolací námitky nakonec byly fakticky vrchním soudem vypořádány a bylo na ně reagováno, ač v rámci posouzení odvolání druhého odvolatele. Vrchní soud neshledal pochybení krajského soudu ani v souvislosti

s nepřiznáním hlasovacího práva stěžovatelce na schůzi věřitelů, ani v souvislosti se samotným schválením reorganizačního plánu.

17. Ústavní soud tak uzavírá, že napadeným usnesením krajského soudu o schválení reorganizačního plánu a navazujícím usnesením vrchního soudu o odvolání nedošlo k porušení stěžovatelčiných ústavně zaručených práv. V této části byla ústavní stížnost posouzena jako zjevně neopodstatněná a jako taková odmítnuta podle § 43 odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu. Jak uvedeno výše, v části napadající samotné rozhodnutí krajského soudu o nepřiznání hlasovacího práva stěžovatelce byla ústavní stížnost odmítnuta jako nepřípustná dle § 43 odst. 1 písm. e) zákona o Ústavním soudu.

18. Návrh na odklad vykonatelnosti napadených usnesení s ohledem na svou akcesorickou povahu sdílí osud ústavní stížnosti; krom toho Ústavní soud nepovažoval za nutné o něm dříve rozhodovat zvlášť, neboť se podanou ústavní stížností zabýval bez prodlení.

19. Ústavní soud odmítl návrh podle § 74 zákona o Ústavním soudu na zrušení § 350 odst. 1 insolvenčního zákona, neboť ten má rovněž akcesorickou povahu, a tak sdílí osud ústavní stížnosti [§ 43 odst. 2 písm. b) ve spojení s § 43 odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu].

Poučení: Proti usnesení Ústavního soudu není odvolání přípustné.

V Brně dne 13. března 2018

Ludvík David, v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Jitka Kučná

Záznam o ověření elektronického podání doručeného na elektronickou podatelnu: Krajský soud v Ostravě

Pořadové číslo zprávy:	54846 / 2018	Ev. číslo:	223c5964-08f6-421f-bcde-bdf3a6ad6b4c
Druh podání:	Datová zpráva z ISDS	ID zprávy:	559782740
Věc:	Usnesení - odmítnuto		

Odesílatel:

ID schránky:	z2tadw5	Typ datové schránky:	OVN
Osoba:	Ústavní soud	Adresa:	Joštova 625/8, 60200 Brno, CZ

Dodáno do DS dne:	20.03.2018 14:24:12	Odesláno do DS dne:	20.03.2018 14:24:11
Č.j. příjemce:		Č.j. odesílatele:	OSV ÚS 30/18
Sp.zn. příjemce:		Sp.zn. odesílatele:	2 ÚS 657/18
Lhůta končí:		K rukám:	Ne
Číslo zákona: 0 / 0 Sb.	Paragraf v zákoně:	Odstavec paragrafu:	Písmeno v paragrafu:

Ověření obálky:

Podepsal:	Informační systém datových schránek - produkční prostředí	Vystavil:	PostSignum Qualified CA 2
Sériové číslo certifikátu:	2d99ea	Platnost:	14.02.2018 - 06.03.2019
Antivirový test:	Proběhl v systému ISDS	Obsah podání:	OK
Elektronický podpis:	Platný	Časové razítko:	Platné (připojeno 20.03.2018 14:24:11)
Certifikát:	Ověřeno na základě CRL z 20.03.2018 13:30:25		
Datum a čas autom. ověření:	20.03.2018 14:30:32		

Počet podaných příloh:1

Číslo přílohy	Výsledek	Název příl. CRL	Identifikace podepisující osoby	Identifikace vystavitele certifikátu	T	U	K	P	R	A	C	V
1		2-657-18.pdf										
Podpis je platný		CRL z 20.03.2018 13:30:25	Jitka Kučná / 280d92 / 17.10.2017 - 06.11.2018	PostSignum Qualified CA 2	A	A	A	*	A	A	?	?
				Časové razítko připojeno 20.03.2018 13:01:49								

Čas ověření příloh:	20.03.2018 14:30:32	Ověření příloh:	ověřováno automaticky
---------------------	---------------------	-----------------	-----------------------

Vysvětlení stavů při ověření příloh (vztaheno vždy k datu a času dodání):

Stav "?" znamená, že systém tuto operaci ještě neprovedl, ale provedena bude
Stav "-" znamená, že systém tuto operaci neprovádí
Stav "!" znamená, že systém tuto operaci nemůže provést
Stav "*" znamená, že bylo ověřeno proti CRL z uvedeného data.

T	Technické parametry ¹ :	A=splňuje	N=nesplňuje
U	Uznávaný elektronický podpis / značka:	A=připojen	N=nepřipojen
K	Kvalifikované časové razítko:	A=připojeno	N=nepřipojeno
P	Uznáv. el. podpis kvalif. certifikát (platnost):	A=platný	N=neplatný
R	Kvalifikované časové razítko (platnost):	A=platné	N=neplatné
A	Akreditovaný poskytovatel certifik. služeb ² :	A=ano	N=ne
C	Kvalifikované časové razítko:	A=platné	N=neplatné
V	Vytvořeno před zneplatněním certifikátu:	A=ano	N=ne

¹ Technické parametry - velikost, formát, škodlivý kód.

² Stav "Z"(Zahraniční) = certifikát není od české certifikační autority

Kontrola podpisů a razítek byla provedena na základě CRL seznamů platných k datu a času ověření datové zprávy.